

Les Aventures d'en Jomai

La vida d'en Jomai era força tranquil·la. Ja s'apropava als quaranta, però encara seguia vivint amb la seva mare. Després d'haver estudiat comptabilitat i haver estat el primer de la seva classe, ja feia gairebé quinze anys que treballava a aquell despatx portant els números de l'empresa. A grans trets, es pot dir que en Jomai era feliç dins la seva tranquil·la i senzilla existència, sense ensurts ni sobresalts, i sense cap intenció, si més no per part seva, de que això canviés.

Un dia, mentre preparava les ordres de les transferències de les nòmines dels empleats, una dona va entrar al seu despatx. Ell no l'havia vist mai, i tot just quan ella va tancar la porta, ell es va començar a sentir malament. El seu estómac semblava voler sortir del seu cos, la seva ment s'havia buidat de tots aquells números que la acostumaven a omplir i el seu lloc havia estat ocupar per aquesta dona. Ella semblava molt més jove que ell, tot i que no ho era gaire. Portava una samarreta molt i molt ajustada que deixava intuir que no duia sostenidor, una falda encara més ajustada que no li arribava ni de bon tros als genolls i unes botes que li arribaven just per sota d'ells, tot en color negre.

“Què estrany” va pensar ell. “Jo mai havia sentit una cosa així abans. No sé què m'està passant”.

-Hola –va dir ella-, sóc la nova secretària del director. Em dic Alicia. Tu deus ser en Jomai, el nostre comptable.

-Sí –va dir tímidament en Jomai. Al temps que ella s'anava apropant, en Jomai començava a tremolar davant d'aquesta situació, i ella s'adonava d'això.

-He vingut a portar-te aquesta nota del director –continuava parlant sense deixar d'apropar-se-. Què estàs fent? Estàs escrivint totes les nostres nòmines? –ja estava davant la seva taula, recolzant-se sobre ella, de manera que en Jomai no va poder evitar mirar els seus pits-. Espero que no t'oblidis de la meva.

Tot seguit, l'Alicia es va incorporar i va abandonar aquella estança mentre a en Jomai li queia una gota de suor pel front.

Una estona més tard, a mig matí, l'hora en què tothom anava a prendre un cafè i a esmorzar, va sentir l'impuls d'anar-hi ell també, tot i que mai abans no ho havia fet. Sense gairebé pensar-hi, es va aixecar del seu seient i va sortir del seu despatx.

-Però si és en Jomai –va dir el director quan el va veure entrar a la zona de descans-. És possible que aquest sigui el primer cop que ve vostè aquí en aquests quinze anys?

Mentre responia, la seva mirada va començar a escanejar l'habitació, tot buscant l'Alicia. La va trobar al fons, totalment rodejada per tots els seus companys, que l'envoltaven com si mai a la seva vida haguessin vist una dona i reien com micos sense cervell qualsevol cosa que ella digués. Ella també el va veure. Durant un moment, tots dos es van mirar fixament. En Jomai no sabia què fer. Ella li va somriure i tot seguit va apartar la mirada d'ell. En Jomai no sabia si anar al seu costat i esdevenir un mico més o tornar al seu despatx i continuar amb la seva feina. En aquesta situació, la única cosa que se li va acudir va ser seguir fent com si parlés amb el director sense deixar de mirar què feia l'Alicia amb el seu seguici.

Aviat va arribar l'hora de plegar, però en Jomai acostumava a quedar-se per avançar la feina de l'endemà. Quan ja pensava que només ell romania a aquell lloc, l'Alicia va tornar a entrar dins el seu despatx.

-Jomai, tu saps d'informàtica?

-Sí. Tens cap problema?

-Sí. Vine amb mi.

En Jomai es va aixecar i va seguir l'Àlicia. De sobte, ella el va agafar pel braç i el va ficar dins la cambra on les assistents guardaven els estris de la neteja, un lloc que, irònicament, no estava gaire net. La porta es va tancar i tot va quedar fosc. L'Àlicia va envoltar en Jomai amb els seus braços i va fer-li un petó als llavis. En un primer moment, ell va intentar esmunyir-se, però després es va deixar fer. Era una sensació agradable tenir la llengua de l'Àlicia dins la seva boca, sensació, d'altra banda, que mai no havia conegut. Tot seguit, ella va fer-li que s'ajagués a terra, posant-se ella a sobre d'ell.

-Jo mai no havia fet això. I no està gens bé que ho fem aquí. Si algú ens veu... Déu meu, si la meva mare ho sabés.

Sense fer-li cas, l'Àlicia es va treure la samarreta. Com en Jomai ja havia sospitat, ella no duia sostenidor. Va agafar les mans d'en Jomai i les va posar sobre els seus pits. Eren molt suaus i càlids, i els mugrons estaven despuntats. En Jomai els va continuar acaronent mentre s'adonava que la seva excitació s'estava materialitzant dins els seus pantalons. L'Àlicia també ho va notar, per la qual cosa va començar a treure-li la roba.

Quan en Jomai va obrir els ulls es va trobar amb l'Àlicia, fent-ho dins l'emprovador d'uns grans magatzems. Després de sortir de l'oficina, l'Àlicia va voler anar a comprar-se un jersei, i en Jomai va decidir acompanyar-la, tot i que mai no havia anat de compres amb cap dona (tret de la seva mare, és clar). Mentre ho feien, en Jomai notava com penetrava l'Àlicia. Això era encara més càlid i més agradable que acaronar els seus pits. Ella cridava i cridava de plaer, però ell intentava tapar-li la boca per tal que ningú no descobrís el que estava passant dins aquell emprovador.

-Jo mai no ho havia fet dins un emprovador.

Quan van sortir del seu amagatall, ella va ficar la roba que, en teoria, s'havia d'emprovar, dins la jaqueta d'en Jomai.

-Però què fas? Estàs boja? Jo mai no he robat res.

-Tu mai no has fet res de res, oi? Potser has passat tota la teva vida dins una bombolla?

En Jomai la va mirar. Aquestes paraules l'havien fet mal.

-Aquesta pusil·lanimitat teva em posa molt calenta –va continuar ella ofegant qualsevol possibilitat d'enuig-.

Quan van sortir dels magatzems, es van acomiadar fins el dia següent, però mai més no es van retrobar. La vida d'en Jomai va tornar a ser tan senzilla i tranquil·la com a ell li agradava. Mai no va fer cap esforç per saber què va passar amb l'Àlicia, i mai no va enyorar aquell dia en què va perdre el control.